

Miért nem?

Legutóbb valaki kicsit szemrehányóan azt kérdezte, hogy miért nem szólok meg a hazai energetikával, az energiapolitikával kapcsolatban. Valóban, tudatosan kerülöm, de ez nem jelenti azt, hogy nincsen véleményem, esetleg bírálni valóm. Hogy ne lenne!

Pusztába kiáltott szavak. 2000-ben ezzel a címmel jelent meg egy kis könyvem a Püski Kiadónál. Tele van pusztába kiáltott szavakkal. 23 éve. Akkor még azt hittem naivul, hogy érdemes, sőt a szakembernek kötelessége a véleményét, bírálatát megfogalmaznia és elmondania, ha nem is kérdezik. Több új miniszternek elküldtem. Aztán rájöttem, hogy az igazi, hozzáértő szakemberekre a politikának nincsen manapság már szüksége. És ez világszerte. A kormányok létrehoznak maguknak intézményeket, ún. „gondolatgyárakat”, amelyek az elvárt politikai igényeknek megfelelő szakmai háttérrel biztosítják, és ezzel a hivatkozási alapot is megteremtik. Ilyenek pl. Németországban a Potsdami PIK és az Agora Energiewende nevű intézmény, és világméretben az ENSZ égisze alatt működő IPCC. A német környezetvédelmi miniszter a közeli múltban egy parlamenti válaszában azt mondta, hogy nekik már nincsen szükségük új tudományos eredményekre, mert az IPCC már mindent tud. Mára nálunk is létrejöttek ezek az intézmények. Ilyen magunkfajta „öreg maradi” szakemberekre már nincsen szükség. Az utolsó olyan kormány, amelyik valóban támaszkodott a szakemberekre, az Antall-kormány volt. Ezt hitelesen bizonyíthatom, mert személyesen részt vettem az MDF energiastratégiájának a kidolgozásában. Ebből az is kiderül, hogy a véleményem természetesen csak az energetikára vonatkozik. Uramisten, ki mindenki volt már azóta az energetikáért felelős miniszter, államtitkár, helyettes államtitkár, főigazgató és vezérigazgató az energetikai intézményeknél és vállalataiknál. Jogászoktól, közgazdászoktól, bankárokon keresztül sok mindenki, csak igazi „tanult” szakember nem. Aztán csodák csodája, egyszer csak megérkezik a megvilágosodás, és szakembereket neveznek ki fontos pozíciókba. De hát nem régen leváltották őket, mert gondolom nem értik a politikusi nyelvet. Éppen akkor, amikor a Paks 2 létesítése ténylegesen elindul, feldübörögnek a munkagépek és megkezdődik az alapgödör kiásása.

És visszaáll a „régirend”. Németországban zöld politikus a gazdasági miniszter és a külügyminiszter. A zöld ideológia szellemében felgyorsítják Németország deindustrializálását. Nekünk meg van végre már energiaügyi miniszterünk. De... A cigányzenekarok jutnak eszembe, hogy partitúra nélkül milyen csodálatosan és eredményesen képesek együttműködni. De hát ők profi módon hegedülnek és nagybőgőznek. És alumínium ceglédi kannával adják az ütemet. Hát a mi energetikai zenekarunk nem egészen így működik. Nem az a legfontosabb, hogy tud-e valaki legalább elfogadhatóan hegedülni vagy nagybőgőzni. Az viszont nem mindegy, hogy az illetékes szakmai közösségnek tetszik-e az együttes muzsikája?

Továbbra is pusztába kiáltanánk a szavainkat, de hát annak semmi értelme. Mert ők szándékosan más frekvenciára állítják a vevőkészülékeiket, mint amilyen frekvencián mi kiáltozunk. Így viszont lehetetlen a párbeszéd, a vita. Meg aztán mi igazi klímarealisták vagyunk, és nem ingadozunk az EU klímavédelmi politikájának peremén, és nem beszélünk

holmi klímasemlegességi meg karbonmentes klímavédelmi célokról. Tágabb kitekintésben a honlapunkon (www.energiakaademia.lapunk.hu /Energia) tájékoztatási célból annál több olvasható energiapolitikai kérdésekről, a klímavédelem uralma alatt egyre jobban fuldoló és az energiakrízishez vezető közös klíma- és energiapolitikáról, annak következményeiről és problémáiról. A honlapunkon meg lehet győződni arról, hogy már hosszú évekkal ezelőtt figyelmeztettünk az energiaválság bekövetkezésének veszélyére, ha tovább folytatódik a zöld átállás. Hát folytatódott, egyre nagyobb sebességgel. Itt tartunk, és a klímahívó politikusok és kormányok még mindig negligálják a szakemberek véleményét és közreműködését. A kérdés, hogy ezt vajon még meddig tehetik? Amíg a rászédett és e politika minden hátrányát elszenvedő NÉP el nem zavarja őket.

Egy hálózati szakember (USA) éppen ezt a „miért nem” témát boncolgatja, így az ezzel összefüggő helyzet bemutatását inkább át engedem **Russell Schusslernek**.¹ Így nem kell senkit megbántanom. Annak pláne nem lenne értelme. (A szöveg alapvetően gépi fordítású)

Az elektromos hálózat szakértőinek csendje

Postázta: [Chris Frey](#) | 2023. május 6. | [Energia](#) | [3](#) |

Kép: Rainer Sturm / pixelio.de

Russell Schussler (tervezőmérnök)

Számos oka van annak, hogy az energiaipar hálózatszakértői miért nem szólaltak meg, mközben **az elmúlt 20 évben irreális "zöld" célokat dolgoztak ki és valósítottak meg**. Egy nyitottabb vita ebben az időszakban segíthetett volna realisabb alapot teremteni a jövőbeli fejlesztésekhez. Ez a cikk felvázol néhány okot, amiért a vállalati szintű villamosenergia-

¹ Russell Schussler: Das Schweigen der Stromnetz-Experten. EIKE, Mai 06. 2023.

szolgáltatók nem vállaltak nagyobb elkötelezettséget a villamos hálózat megbízhatósága mellett. Ezek a tényezők együttesen azt eredményezték, hogy a hálózati szakemberek ma már nem játszanak szerepet a villamos hálózatra vonatkozó politikák kidolgozásában.

Bárki, aki megszólal, negatív következményekkel járhat

A közüzemi szolgáltatóknak sok érdekelt felük van, amelyek különböző mértékű befolyással rendelkeznek. Jó kapcsolataik vannak a közszolgálati bizottságokkal, más szabályozó hatóságokkal, a fogyasztókkal és a politikai döntéshozókkal. Az a sztereotípiája, hogy az elektromos közművek érzéketlen, önző, kapzsi környezetrombolók, nagyon óvatossá teszi a közműveket, és nem szívesen kritizálnak bármit, amit "zöldnek" tartanak. A média és a sajtó reakciója az ilyen véleményekre, kijelentésekre valószínűleg nem lenne túl pozitív.

A közműszolgáltatóknak támogatásra van szükségük a használati jogok és a finanszírozás megszerzéséhez, a költségek behajtásához a kedvezőtlen jogszabályi következmények elkerülése érdekében. Az ellenséges sajtó és ezzel járóan a közvélemény rosszállása eltántorítja őket attól, hogy megszólaljanak. Amint azt később kifejtjük, a felmerülő energiabiztonsági kérdésekkel kapcsolatos aggodalmaink kimondását egyesek úgy értelmezhetik, hogy mi talán nem vagyunk olyan rátermettek, mint amilyenek mások látszanak.

A kivárási játék: rövid távú célok kontra hosszú távú célok

A "zöld" kezdeményezések ellenzésének rövid távú következményei gyorsak, akár azonnaliak lennének, és különösen a sértett felet sújtják. Az energiabiztonsággal kapcsolatos állásfoglalások lehetséges előnyei kollektív-érdekűek és a jövőre is kiterjednek. Mégis a több száz közműszolgáltató közül ki vállalkozna elsőként megszólalni? A nagyon alacsony penetrációjú "zöld" célok rövid távú terhei olyan alacsonyak voltak, hogy bölcs döntésnek tűnt megvárni, amíg mások megszólalnak.

Már most megfigyelhetjük, hogy ezek az okok hogyan működnek együttesen az ellenvélemény elfojtása érdekében. Azok a szakterületek, ahol a legnagyobb volt a nyomás a zöld kezdeményezések miatt, visszafogták magukat, mert egy felháborodás akár súlyosabb következményekkel járt volna rájuk nézve. A kisebb nyomással járó területeken kisebb valószínűséggel érintette a közeli jövőjüket, így kevésbé voltak ösztönözve arra, hogy felemeljék szavukat. Sokan azt remélték, hogy talán kivárhatnak, és tanulhatnak mások hibáiból. Sajnos úgy tűnik, a hibák és a problémák nem lassítják le a káros folyamatokat.

A közszolgáltatók nem szakértők, hanem szakértők gyűjtőhelye

Nincs egységes szakértelem, amelyet a villamosenergia-szolgáltató vállalatot alkotó számos szakértő együttesen képviselne. Inkább sok különböző szakértővel van dolgunk, akik különböző szakterületeken különböző felelőségi körökkel rendelkeznek, ami akár konfliktusokhoz is vezethet. Egy villamosenergia-szolgáltató hatékony irányítása nagymértékben függ e sok egymással versengő "szakértő" közreműködésének a kiegyensúlyozásától. Az olyan fő területek céljai és prioritásai, mint a költségvetés-tervezés, a tarifák, a karbantartás, az üzemeltetés, a környezetvédelem, a tervezés, az építés, a jogszabályi megfelelés, a marketing, a kutatás-fejlesztés, a jogi és stratégiai tervezés, valamint ezek részterületei gyakran ütköznek azokkal a lépésekkel, amelyeket egy közszolgáltatónak meg

kell tennie. A vezetőknek mérlegelniük kell az e területekről érkező inputokat, hogy iránymutatást adhassanak a döntések meghozatalához.

Versengő szakértők és célok

Az egészséges verseny jó és szükséges. A karbantartási célokat érdemes kitűzni, de néha a közműveknek átmenetileg el kell térniük a karbantartó szakemberek javaslataitól, hogy a lehető legjobban kihasználhassák erőforrásaikat és kezelni tudjanak más problémákat. A projektek szakértői megmondják, mennyi idő kell egy projekt befejezéséhez. Vészhelyzetben azonban más szakértők ragaszkodhatnak ahhoz, hogy ezt a projektet sokkal rövidebb időn belül be kell fejezni, hogy pl. meg tudjanak felelni a közelgő nyári csúcsigényeknek. Az energiaátviteli ill. elosztási tervezési szakértői különböző megoldásokat részesíthetnek előnyben egy-egy területi probléma megoldásához: fejlesszék-e az elosztási területet, vagy az átviteli hálózatnak nyújtsanak több támogatást? Az ilyen jellegű konfliktusokban néha sikerül kompromisszumot találni, máskor egy-egy szakértői csoportnak engednie kell.

Számos ösztönző létezik a szél- és napenergia-hasznosítás bővítésére. Egyes tudományágak számára a szél és a napenergia integrációja nem jelent különösebb problémát. E területek szakemberei és vezetői gyakran a szél- és napenergia hívei voltak. Az akadémikusokhoz hasonlóan, amint azt [egy korábbi feljegyzésben](#) leírtuk, egyes közműszakértők azzal érveltek, hogy a szél- és napenergiával kapcsolatos (néhány) probléma megoldható, és ezt gyakran félreértelmezték úgy, hogy minden probléma megoldható.

Szakmai pályafutásom során több olyan területet irányítottam, amelyek néha ütköztek egymással. Azt mondtam a kulcsfontosságú munkatársaimnak: „Ti vagytok itt a szakértők. Erős szószólónak kell lennetek a felelősségi körötökben. Néha nekem és másoknak a felső vezetésben más-más aggályokat kellett előnyben részesíteni, ugyanakkor csapatjátékosnak kell lenni, és elfogadni a helyzetet. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a jövőben kevesebb erőfeszítést kellene fordítania ezekre a kérdésekre.” A jó vezetés egyensúlyt teremt a különböző szakértők hozzájárulásai között. A közszolgáltatók általában azt tapasztalják, hogy a rövid távú igények ellentétben állnak a távolabbi megbízhatósági aggályokkal. Sajnos szinte kizárólag az a helyzet, úgy ítélik meg, hogy a felmerülő energiabiztonsági problémákat majd a későbbiekben jobban meg lehet oldani (elodázási taktika).

Játékterek, szakértők - de kinek fogsz hinni?

Amikor a szakértők a sajátos aggályaik mellett érvelnek, gyakran egy kis mozgásteret építenek be. Itt a költségvetés készítésének példáját használom. Bár nekem időbe telt, mire belemerültem, valószínűleg sokan ismerik, hogyan működik ez a folyamat. Amikor először találkoztam egy súlyos költségvetési helyzetről, válaszoltam a kihívásra, és a lehető legnagyobb mértékben lefaragtam a költségteteleket. Azok, akik nem olyan naivok, mint én voltam egykor, tudják, hogy a következő lépés az, hogy MINDENKIBŐL még többet kell kihozni. Ekkor már nem számít, hogy az első lépésben miről mondtál le, ennél többre van szükség, és ehhez mindenkinek hozzá kellett járulnia. Természetemnél fogva csapatjátékos voltam, és az eredeti igényekhez ragaszkodtam, de miután néhányszor pofára estem, megtanultam, hogy nekem inkább marginális szerepet kell játszani.

A versengő szakértőktől "elvárható", hogy különböző szakterületeiken tartalékokat is tervezzenek. A projektterv extra idővel kitömheti az ütemterveket, hogy némi rugalmasságot biztosítson magának. A karbantartás agresszívan tervezhet a javításokra és a berendezések

cseréjére, hogy akkor is talpon maradjanak, amikor később a nehéz idők beszűkítik az erőforrásaikat. A projektek kezdeti tervei "Cadillac" szinten készülhetnek, hogy a felülvizsgálat során az esetlegesen felmerülő költségeltolódásokat jobban kezelhessék.

Az elektromos hálózat megbízhatósága a hálózat rugalmasságától és robusztusságától függ. A tapasztalatok alapján 50 évenként egyszer fordul elő egy-egy problémamentes év, mivel a normál működés során akár több száz üzemzavart okozó esemény is előfordulhat évenként, és elő is fog fordulni. A berendezések meghibásodásának, a szélsőséges időjárási viszonyoknak és más előre nem látható eseményeknek az egyidejűsége többször is sújtja az üzemeltetést. A következmények akár óriásiak is lehetnek. Ha azonban egy területen csak rövid időre csökken a megbízhatóság, akkor jó eséllyel abból nem lesz gond, és negatív következményekkel sem kell számolni. Ha azonban a zöld átállás továbbra is így folytatódik, akkor az komoly következményekkel fog járni.

A külső "szakértők" nagy kórusa, amely szerint a szél- és napenergia sikeresen integrálható, bonyolítja a helyzetet. A felelősséggel bíró vezetők és szakemberek azt látják, hogy a kormányok, a tudósok, a tanácsadók, a fogyasztók, a politikai döntéshozók és a közműipar egyes részeinek szakértői mind a szél- és napenergia nagyobb arányú felhasználását szorgalmazzák. Az ipar által támogatott kutatóintézetek sem nyújtanak segítséget, hiszen ők is az új technológiákat erőltetik. Talán azért, mert "aranybányát" látnak a potenciális "zöld kutatási projektekből". Mindez napjainkig a hálózati kapacitásokkal kapcsolatos zűrzavarhoz vezetett.

Végül a hálózati szakértőket részben azért hagyják figyelmen kívül, mert a múltban nagy sikereket értek el, a rendszer nagy stabilitással és megbízhatósággal működött. Az a tény, hogy a modern villamosenergia-rendszerek nagy tartalékokkal rendelkeztek, megnehezíti azt az érvet elfogadtatni, hogy a rendszer ma már nem elég robusztus a szél- és napenergia nagymértékű integrációjához. A hálózati mérnökök azon képessége, hogy meg tudtak felelni a felmerülő kihívásoknak, sokakat arra készítet, hogy azt higgyék, hogy ezt továbbra is képesek megtenni, bármi is jöjjön az útkjukba. Hát nem!

A szakértelem széleskörűségével kapcsolatos problémák mellett a további szakmai specializáció is megnehezíti a szakértői konszenzus kialakítására irányuló erőfeszítéseket. Az újonnan felmerülő hálózati megbízhatósági problémák teljes körű megértéséhez a termelés-tervezés, az átvitel-tervezés és a rendszerüzemeltetés (-irányítás) ismerete szükséges. Az időjárásfüggő, aszinkron szél- és naperőművi termelés jelentős hatással van mindhárom területre. A három területnek különbözően specializált szakértői vannak, akik nem mindig jól tájékozottak egymás aggályairól. Az áramtermelés szakemberei a nap 24 órájában, az év 365 napján, és messze a jövőbe nyúlóan is a villamosenergia hálózatra adásával vannak elfoglalva, és kézenfekvően feltételezik, hogy az átviteli szakértők gondoskodnak az fogadásról, az elszállításról és elosztásról. A hálózati modellezés döntően az erőművek üzemére és a megawattórákra összpontosít. Az átviteli szakemberek elsősorban a csúcsterhelési időszakokban az átviteli rendszer állapotára koncentrálnak, miközben arra törekszenek, hogy megértsék a potenciális termelő létesítmények adottságait. De újabban az időjárásfüggő források nagy kihívások elé állítják őket, ugyanis a hálózatfejlesztés nem követi a termelés struktúrájának változásait. A rendszerirányítóknak a termelés és az energiaátvitel kérdéseivel is tisztában kell lenniük, de a hangsúlyt a mindenkori energiaigényre helyezik, ezért megawattban gondolkodnak. Ők felelősek a rendszer stabilitásáért napi szinten, azaz rövid távon gondolkodnak. A rendszerrel úgy foglalkoznak, ahogy van, és nem azzal, hogy milyen lehetne, és nem foglalkoznak a jövő lehetséges forgatókönyveivel. Ráadásul ezeken a

területeken dolgoznak olyan szakemberek is, akik a maguk szűk szakterületükön mélyreható ismeretekkel rendelkeznek, de nem értik jól a tágabb összefüggéseket és problémákat.

Az átviteli rendszert modellezők a jelenlegi problémák láttán optimisták vagy éppen bizonytalanok lehetnek azzal kapcsolatban, hogy a szél- és napenergia hasznosításának jövőbeli változatai hogyan tudnák jobban támogatni a rendszert. Akik közvetlenebbül dolgoznak a szél- és napenergia hasznosítása területén, és tisztában vannak a bennük rejlő „lehetőségekkel”, valószínűleg nincsenek teljesen tudatában annak, hogy miként hatnak az átviteli rendszerre. Pedig mindkét terület alapos ismerete szükséges ahhoz, hogy felismerhetők legyenek az új problémák, amelyekkel a rendszer szembesül.

A remény és a kétség haszna

A fentiekben vázoltak ellenére a legtöbb mérnök környezettudatos akar lenni. Ahelyett, hogy elleneztük volna az új energiatermelési technológiákat, legtöbbünk olyan potenciális „zöld” alkalmazásokat próbált támogatni, amelyek legalább egy kis reményt nyújtanak a sikerre. Soha nem láttam, hogy valaki letette volna a lapjait az asztalra a "zöld" opciók ellenében, inkább ennek az ellenkezője történt. Nyilvánvaló, hogy a hagyományos erőművek élettartama sokkal hosszabb, mint a versenytárs nap- vagy szélerőművéké, mégis a legtöbb összehasonlító elemzés 30 éves élettartamot feltételez minden alternatíva esetében, ideértve a zöldeket is. Nem tudok olyan komoly kifogásról, hogy a szél- és napenergia csak csekély mértékben támogatja a rendszert, és hogy növeli a költségeket. Aggodalmak csak akkor merülnek fel, ha a következmények már különösen kirívóvá válnak és a tarthatatlansághoz közelítenek.

A „zöld” opciók támogatása az erőforrások jövőbeli fejlődésével, teljesítményével és képességeivel kapcsolatos optimista feltételezésekre is kiterjedt. Ahelyett, hogy arra összpontosítanának, hogy mi várható a jövőben, a közszolgáltatók gyakran abban reménykedtek, hogy a szél- és napenergia az akkumulátorokkal és a magas szintű technológiai fejlődéssel párosulva lehetővé teszi, hogy az aszinkron, időjárásfüggő szél- és napenergia nagyobb léptékben fogja felváltani a hagyományos szinkron áramtermelést. Sokak számára ezek a remények elhomályosították azt az egyértelmű bizonyítékot, hogy a szél- és napenergia növekvő szintje veszélyt jelent az ellátásbiztonságra.

A FERC és a NERC hatásai

Az Egyesült Államokban a Szövetségi Energiaszabályozási Bizottság (FERC) és annak Megbízhatósági Ellenőrző Szervezete (NERC) segített megakadályozni, hogy az ipar hangot adhasson a megbízhatósági aggályaival kapcsolatban. A FERC OAP (Open-Access-Politik) „nyílt hozzáférési” politikája és az ebből eredő 1996-os magatartási normák szétválasztották az áramtermelés és az energiaátvitel funkcióit. A FERC célja az volt, hogy az átviteli hálózatokat is birtokló termelési szolgáltatók versenyelőnyhöz jussanak más termelőkkel szemben. Korábban a menedzserek és az alelnökök felelhetek mindkét területért (ahogyan én is voltam ilyen funkcióban), de a FERC megkövetelte, hogy ezeket a szerepköröket szétválasszák, és fontos volt, hogy ne osszák meg egymással az információkat. A FERC gyakorlatilag lezárta a megbízhatóságról folyó vitákat a belső termelési szakértők és átviteli szakértők között. A korábbi tapasztalatok viszont azt bizonyították, hogy termelés és az átvitel tervezéséért és irányításáért felelős személyek közötti interakció, párbeszéd nagy hasznot hoz egy megbízható hálózat koordinációja szempontjából. A felmerülő problémák hasonló megértéséhez a legjobb, ha olyan szakértők állnak rendelkezésre, akik ismerik az áramtermelés az energiaátvitel területeit egyaránt.

A NERC-t és a regionális megbízhatósági hatóságokat eredetileg a közszolgáltatók maguk hozták létre, hogy összehangolják a résztvevők megbízhatósági erőfeszítéseit. 2006-ban a FERC létrehozta a NERC-t nemzeti megbízhatósági szervezetként, amely végrehajtási hatáskörrel rendelkezik. Az a tény, hogy a NERC most a közművek ura, nem pedig a szolgája, számos következményekkel jár. 2007 óta a NERC és a regionális szervezetek nagy pénzbírságot szabhatnak ki a NERC megbízhatósági kritériumainak megsértése miatt. Ezt megelőzően a megbízhatósági értékelések során a közszolgáltatók nyíltan és őszintén megosztották az általuk észlelt problémákat és a felmerülő hiányosságokat. Annak ellenére, hogy egyes területeken különbségek voltak a közművek között, erős volt a közös elkötelezettség a megbízhatóság mellett, és mindenki úgy gondolta, az a legjobb, ha tanulnak egymás hibáiból. Amikor a szabályozó hatóságok napi 1 millió dolláros bírságot szabhatnak ki, nincsen értelme megbízhatósági aggályokat felvetni. A megbízhatósági aggályok nyilvános kifejtése arra készítheti a NERC-t, hogy nagyobb valószínűséggel a problémákat azonosítsa és nem megfelelést.

A legnagyobb hatást talán a felelősségi körök megváltozása okozta. A múltban a közművek felelősek voltak a megbízhatóság biztosításáért. A kezük volt a dolog. Számos műszerrel rendelkeztek, vizsgálati és elemzési eljárásrendekkel, hogy jobban biztosítsák a megbízhatóságot. De a FERC által a NERC-n keresztül történő szabályozás eltávolította a megbízhatósági feladatot a közművekből. A közművek már nem felelősek a megbízhatóság biztosításáért, csupán a megbízhatósági szabványok betartásáért. Értjük ezt a mélyreható és jelentős változást? Következésképpen a közművek ma már nem foglalkoznak a megbízhatósági szakértők képzésével, hanem a szabványok betartására koncentrálnak. Amikor [kudarok](#) szükségszerűen bekövetkeznek, nehéz kitalálni, hogy most ki is a hibás, ill. felelős. E helyzetben vajon lesznek még valaha hálózati szakértők, akiknek volna mondanivalójuk?

Összefoglalás és következtetések

- Az egyes közüzemi szakembereket vagy a közszolgáltatókat összességében nem, vagy egyáltalán nem ösztönözték arra, hogy véleményt nyilvánítsanak a várható megbízhatósági veszélyekről.
- Jelentős rövid távú érdekek akadályozták a megszólalást.
- Az aggályok felvetésére szolgáló platformok hiányoznak.
- Sokak számára ésszerű megközelítésnek tűnt várni és remélni, hogy mások majd megszólalnak.
- A versengő „szakértők” és a különböző szakterületek megzavarták a kockázatok megértését.
- A hálózati szakértők múltbeli sikerei megnehezítették a megbízhatósággal kapcsolatos jövőbeli veszélyek komolyan vételét.
- Erős, széles körben elterjedt a vágy a „tiszta” szél- és napenergia támogatására. Ebben nagy szerepe volt a médiumok manipulációs szerepvállalásának.

A szövetségi szinten meghozott intézkedések az ellentmondó hangok elfojtását és végül az ellentmondó szakértők eltávolítását szolgálták.

Elmúltak már azok az idők, amikor az energiaszolgáltató cégek hálózati szakértői még benne voltak a pakliosztásban. A közüzemi szakértők feladata ma a megbízhatósági előírások teljesítése, és nem a megbízhatóság fenntartása. Korábban a közművek különféle eszközökkel rendelkeztek a megbízhatósági problémák jobb előrejelzéséhez és megelőzéséhez, most már csupán követik a normákat, és a legjobbakat remélik.

Link: <https://judithcurry.com/2023/05/03/silence-of-the-grid-experts/#more-30074>

Fordította [Christian Freuer](#) az EIKE számára

* * *

A szerző legsúlyosabb mondatát megismételjük:

„A szövetségi szintű intézkedések az ellenvélemények elfojtását és végül az ellenvéleményt megfogalmazó szakértők eltávolítását szolgálták.”

Röviden: a politika tudatosan a szakma fölé emelkedett, azzal nem együttműködve, sőt a szakmai véleményeket egyre jobban negligálva, két évtized alatt ideológia-vezérelt technikával „legyártotta” az energiaválságot. A realitásoktól eltávolodott kormányzás az energiaellátás biztonságával szemben a klímavédelemnek szavazott prioritást, amelynek alaptézise tudományosan nem megalapozott. Az antropogén szén-dioxid kibocsátás ugyanis nem okozója a globális hőmérsékletemelkedésnek, ill. a klímaváltozásnak. A szén-dioxid kibocsátásának csökkentésére irányuló minden törekvés és cselekvés az emberek jóléte ellen irányuló hazug és bűnösen káros törekvés. A klímaalarmizmussal való félelemkeltés pedig egyszerűen gyalázatos. A háttérben meghúzódó zöld ideológia gonosz ravaszsággal az emberek félrevezetésére szolgál.

A FERC-ről meg a NERC-ről az jut eszembe, amikor a rendszerváltozás után a szociális piacgazdaságra való áttérés örve alatt a liberalizáció – dereguláció – liberalizáció hármának ránk kényszerítésével kifosztották az országot.

Mielőtt véglegesen lezárnánk a témát, (igazoláslul) lássunk még néhány, a szerző cikkéhez befutott megszólalást, ill. hozzászólást:

- Az Egyesült Államok kormánya 50 billió dollárt szeretne fordítani a klímavédelemre. De a kormány nem tudja megmondani, hogy ez eredményez-e valamit, és valóban csökkentheti-e a Föld hőmérsékletét.

John Kennedy amerikai szenátor egy meghallgatáson megkérdezte az amerikai energiaügyi minisztert az 50 billió (!!!) dollár előnyeiről, amelyet az Egyesült Államok kormánya CO₂-csökkentésre és klímavédelemre kíván fordítani. Kérdése: Ez csökkenti-e a Föld hőmérsékletét? És ha igen, mennyivel? Mik a jóslatok? Mi várható? Milyenek lehetnek a hatások?

David Turk, az Egyesült Államok Energiaügyi Minisztériumának helyettes államtitkára konkrétumokkal nem tudott válaszolni.

Azt nem tudja, hogy nagyjából mennyibe fog kerülni (a kollégák 50 billió dollárra becsülik), csak azt, hogy 2050-re a villamosenergia-termelésnek szén-dioxid-mentesnek kell lennie. Azt azonban nem tudta megmondani, hogy ez hatással lesz-e az éghajlatra, vagy milyen hatással lesz a hőmérsékletre.

Foto: Screenshot YouTube/SenJohnKennedy

- **dr. Konrad Voge** 2023. május 11-én 9:58-kor

Van ötleted, hogyan vess véget az örületnek? Gyönyörű cikkeket olvasunk és írunk, de kihez jutunk el? Végül mindig mi magunkra maradunk. Nemrégiben az „üvegházhatásról” beszéltem a bátyámmal, aki valójában meglehetősen kritikus ember. Ő is hisz a hülyeségekben. Nem tudom, volt-e hatása a vitánknak.

- **Josef Kowatsch** 2023. május 11-én 12:57-kor

Nagyon jó kérdés dr. Voge, amire szívesen válaszolok. Egy demokratikus alaptörvényű államban polgári kezdeményezéseken keresztül könnyen követelhetők más vélemények, magatartásbeli változások, amelyek alapvető tartalommal kerülnek nyilvánosságra, és ezeket folyamatosan ismétlik. Minden kezdeményezés közvetlenül történhet. azaz jegyzetek terjesztése a településen, levélírás a szerkesztőnek, információs standok, tájékoztató rendezvények tartása és a sajtó felkérése erre, ideális esetben saját maga is írhat cikkeket. Ez különösen tetszik a szabadúszóknak, akiknek egyébként jelen kellene lenniük. A kezdeményezéshez kell egy szép, találó név, pl. - klímavédelem helyett környezetvédelem - és állatszimbólumok használata. Több mint három évtizede mindenkor a sündisznót használom. Kívánatos lenne saját honlapot is indítani, de akkor hamarosan ott leszel, mint az EIKE. Teljesen igaza van. Ki kell lépni pl. az autómaticákkal, hiszen azokkal aktívan, mindig pozitívan és magabiztosan meg lehet jelenni a lakosság körében. Ez azonban időt és erőfeszítést igényel, és kezdetben a saját pénzét is igénybe veszi. De ezt hobbinak kell tekinteni, mint a teniszt vagy más szabadidős tevékenységet. A jófiúk a buli részeseinek

tekintik magukat, a klímafélelem trombitásai csak a mi pénzünket akarják, projektjeik egyáltalán nem segítik a klímát, mert a klímát nem lehet megvédeni.

Ehhez hozzá kell fűznöm: jól ismerem Kowatsch úr, kicsit szarkazmussal kísért írásait. Kíérzem e hozzászólásából, hogy arra kívánt utalni e stílusával, hogy Németország ma már nem „demokratikus alaptörvényű állam”. Úgy tehetnék, úgy kellene tennünk, ha ... , de nincsen úgy (PE)

- **Gert Friederichs** 2023. május 11-én 20:26-kor

Lökhárító matrica „**környezetvédelem klímahisztéria helyett**” szlogennel!
De kérem, ne Berlin-Mitte vagy Lipcse-Connewitz területén parkoljon le!

- **dr Jürgen Belz** 2023. május 12-én 15:59-kor

Kowatsch úr, az Ön kijelentése „... más vélemény és polgári kezdeményezéseken keresztül könnyen megkövetelhető magatartásváltozás ...” véleményem szerint messze túlmutat a valóságunkon! Demokráciánkban rendkívül nehéznek tartom a nem politikusoknak (akiknek nincs érvényesülési erejük) az emberek magatartásában vagy véleményében változást elérni, és ez eddig csak ritkán sikerült. Gondoljunk csak a számtalan polgári kezdeményezésre – többnyire – ésszerű célok érdekében, amelyekből semmi sem lett. Még a jól érthető polgári érdeket szolgáló kezdeményezések is alig aratnak kellő tetszést az emberek körében.

Én azon a véleményen vagyok, amint Dr. Konrad Voge fentebb írta, hogy az EIKE-nél folyó pusztán tényszerű viták aligha segítik a lakosság széles rétegeinek bevonását.

Pontosan ez a probléma foglalkoztat már régóta. Számomra arra a felismerésre jutottam, hogy én, mint "magányos harcos" - akárcsak a többi magányos harcos - ebben a kérdésben csak kudarcot vallok! Nemrég frusztráló vitát folytattam "diákokkal", akik a napi médiától indoktrinálva még arra sem voltak hajlandóak, hogy a mainstream médiától eltérő forrásból tájékozódjanak.

Ha ebben az ügyben előre akarunk lépni, véleményem szerint a gondosan megtervezett és szakszerűen lefolytatott PR-munka elengedhetetlen! A helyi, tartalmilag össze nem egyeztetett akciók ideális célpontok mindazok számára, akik a jelenlegi „klímafélelmet” szítják. Ezek a csoportok intellektuálisan és anyagilag is nagyon jó pozícióban vannak, míg a „földközeli” viselkedő másként gondolkodók csak nevetségessé tudják tenni magukat a célcsoport (népesség) szemében. Hiábavaló „szeretetmunka”!

Sok tényszerű cikk szerepel az EIKE honlapján. Ezek megfelelően átdolgozva hasznos alapot jelentenének a „nép” tényekről való tájékoztatására. Véleményem szerint egyösszefogó, koordináló intézményre van szükség, hogy ne kelljen mindenkinek újra feltalálnia a kereket, aki belevág. A kérdés továbbra is az, hogy van-e elég ember, aki hajlandó ilyen módon bekapcsolódni? A magam részéről hajlandó lennék részt venni egy "kampányban" a "klíma tények" ésszerű léptékű terjesztésére.

* * *

A Belz úr sajnos nem érezte ki Kowatsch úr szarkazmusát, egyébként egyetérthetünk vele. Igen kellene: összefogni és nem magányos bozótharcosként küzdeni, amint magamról írtam. Egyébként, amit az EIKE és még néhány hasonló intézmény tesz az nagyra becsülendő. És valóban fel kellene sorakozni mellé, és feltétlenül kellene az a bizonyos „összefogó koordináló intézmény” megfelelő infrastruktúrával és pénzügyi támogatással. A széles rétegek felvilágosításához azonban megfelelő fórumokra, „platformokra” is szükség van. Mert tisztán kell látnunk, hogy kikkel és milyen erővel állunk szemben mi klímarealisták. Azzal is egyetérthetünk, hogy nem a hamis klímapolitikával kell harcba szállnunk, hanem az embereket, a „népet” kell felvilágosítanunk, hogy csalárd módon és aljas szándékkal félrevetetik őket. Majd ők kimondják az ítéletet.

Belz úrhoz hasonlóan magam is csatlakoznék.

Az egyik elkötelezett szakmai kollegám éppen egy tegnapi levelében vetette fel (most már másod ízben) egy hasonló célú összefogás kezdeményezését. Az első ízbeni felvetése alkalmából levélben fordultam az e témában illetékes egyik hazai intézmény igazgatójához, hogy néhányan, elkötelezett energetikai szakemberek fenti célú működéséhez biztosítsanak „anyaintézményi” feltételeket és alakítsunk ki gyümölcsöző együttműködést. Választ sem kaptam.

Talán mégis megértésre, és nem ítélkezésre számíthatok, hogy „miért nem”.

(Petz Ernő, 2023. 05. 28.)